

1.

In de verbaasde ogen van de bewaker ziet ze ook angst. Ze zal het mannetje heus niet omver duwen. Daar is hij veel te gespierd voor. Bovendien, vechten heeft ze nooit gedaan.

In haar beste Frans zegt Lizet dat ze alleen maar om de hoek wil kijken en ze maakt er geruststellende gebaren bij. Met een soepele beweging glipt ze langs hem heen. Dan had hij de poort maar niet open moeten laten staan. Achter zich hoort ze een vertwijfeld '*madame*', maar hij komt haar niet achterna. Meteen vertraagt ze haar pas en blijft na enkele meters staan, precies waar de asfaltering vanaf de uitrit ophoudt.

Hier begint Afrika. Kuilen in de weg waar de fietsers, karren en auto's soepel in meehobbelen. Ineens is het net of al het verkeer stilvalt. Ze kijkt in zeker tien paar ogen, grote donkere ogen die allemaal op haar gericht zijn. Niet vijandig, gewoon nieuwsgierig. Een seconde vraagt ze zich af waarmee ze plotseling die aandacht trekt. Dan weet ze: het is mijn kleur, ik ben hier de uitzondering.

Ze zet een paar passen en is er zich van bewust dat al die ogen haar volgen. Alsof ze haar dagelijkse ommetje maakt, knikt ze hen vriendelijk toe. Haar open schoenen met dunne zooltjes zijn niet gebouwd op deze wandeling. Ze moet goed opletten waar ze haar voeten neerzet. De weg is ongelijk en stoffig. Heel in de verte zijn de contouren zichtbaar van enkele flatgebouwen. Vermoedelijk geen luxe appartementen, maar woonkazernes waar veel mensen in kunnen. Ze stuit op kraampjes met voedsel, markt is een te groot woord. Een slalom langs rotte groenteresten, een bot met slierten, iets wat op vlees lijkt. Daarna waadt

ze door plastic afval waar ze even in verstrikt raakt. Een onrustige kriebel in haar borst. Deze armoede, vuiligheid, dit onrecht moet de wereld uit. Het raakt aan een vergeten gevoel van moeheid en moedeloosheid. Meteen wendt ze haar blik af. Opgetogen zwaait ze naar het kindje op de heup van een moeder die tegen haar andere heup een zware aankoop klemt. Het kind zet het op een huilen. De moeder reageert nauwelijks.

Snel loopt Lizet verder alsof ze op zoek is naar iets, hoewel ze alleen de sfeer wil opsnuiven. Gisteravond laat zijn ze geland en de hele autorit naar zijn landgoed verliep in het donker.

Onbestemde geuren dringen haar neus binnen. De komende tijd leert ze die te onderscheiden en zal ze de blikken leren lezen van de mensen hier, misschien wel hun taal, want ze spreken vast niet allemaal Frans. Er valt een nieuwe wereld te ontdekken. Samen met hem. Ze krijgt een duw en kan zich nog net in evenwicht houden. Een kreupele man komt te dichtbij en houdt haar zijn hand voor. Stoffig en vies, maar dat is niet het ergste. In zijn handpalm zit een diepe wond. Is dat wat ze ruikt? Ze richt haar blik op zijn ogen. Dat had ze beter niet kunnen doen. Ze zitten half dicht, korsten rondom en een etterplek. Blind of nagenoeg.

'S'il te plaît.' De zeurtoon irriteert haar en ze schrikt van dat gevoel. Ze neemt hem kwalijk dat hij haar lastigvalt met zijn ellende. Is ze zo ver weggeraakt van haar idealen van vroeger?

Wen er maar aan, Lizet. Ook dit is Afrika. Zo ken je het toch van die verantwoorde docu's en campagnes uit je werk. Dat is lang geleden en ze heeft het afgezworen. Daarom wil ze er ook niet aan herinnerd worden.

'Désolée,' antwoordt ze zonder de man aan te kijken. Als reactie op haar excuus geeft hij haar een duw en ze huivert.

Meteen is daar een greep om haar arm en ligt de man op de grond, eerst kermend, dan tierend.

‘Ben je gek, Lynn. Kom mee.’ Hij omvat haar middel en neemt haar mee terug naar de poort. De bewaker schiet over-eind.

‘Heeft hij je gewaarschuwd dat ik ontsnapt was?’ Ze zegt het op een luchtige toon, maar zijn reactie verdrijft die luchtigheid snel.

‘Zie je niet in hoe stom dit is, Lynn. Je gaat hier niet in je eentje de poort uit.’

‘Ik was zo benieuwd naar wat om de hoek te zien is. Gisteravond vanuit de auto zag ik niets. Een glimp Afrika bij daglicht, dat was het enige wat ik wilde.’

‘Dat doe je dus nooit meer. Ga douchen. Al dat straatvuil, die gore bedelaar.’

Ze voelt zich een klein kind dat zonder eten naar bed wordt gestuurd.

‘Ben je zo geschrokken, Martin, dat ik ineens weg was?’ Ze gooit het over de boeg van kindvrouw-tje en probeert hem aan te halen.

Hij glimlacht: ‘Ik miste je, maar dat kun je dadelijk goedmaken. Nu hop, douchen.’ Hij geeft een tik op haar billen en alleen al zijn verlangende blik maakt dat ze de badkamer in rent.

***